

EL MICALET GALÀCTIC

Els millors contes

Michael Ende

Dibuixos de Marie Nigot

Estic absolutament convençut que tots els meus joves lectors esteu apassionadament interessats per les coses de l'escola, o no? Per això vull contar-vos ara com són les classes a Desiglàndia.

Desiglàndia és un país que apareix en molts contes i moltes històries; la gent diu que, allà, «encara és possible desitjar». D'altra banda, es tracta d'un país que no està tan lluny del nostre món quotidià com creu la majoria de la gent, encara que sí que és cert que no és fàcil entrar a Desiglàndia, perquè s'hi ha d'anar convidat personalment per algun dels seus habitants. Això és perquè els habitants de Desiglàndia no volen, de

cap de les maneres, que els turistes visiten massivament el seu país. Això pot resultar lamentable per a algunes persones, però la veritat és que està molt bé, com podreu comprovar en llegir aquest informe.

Antigament, la majoria dels mags provenien d'aquell país; ara, s'estimen més quedar-se a casa, llevat d'algunes raríssimes excepcions. Podríem dir, fins i tot, que a Desiglàndia tots saben fer una miqueta de màgia. I, naturalment, per aprendre a fer màgia correctament i segons les regles ancestrals, s'ha d'assistir a una escola de màgia.

Això que vull contar-vos va passar fa ja molts anys, més dels que la majoria de vosaltres heu viscut en aquest món. Vaig arribar a aquell país llegendari en el transcurs d'un dels meus nombrosos i llargs viatges; naturalment, com ja us he dit, perquè vaig ser convidat personalment per un dels seus habitants. El meu desig era estudiar a fons les tradicions i els costums del país, de manera que m'hi vaig haver de quedar una bona temporada i va ser així com vaig tindre l'ocasió de conèixer dos xiquets dels quals em vaig fer molt amic.

Eren bessons: el xiquet es deia Mug i la xiqueta Amalasintha, però, per fer-ho més fàcil, tots li

deien Mali. Tenien més o menys nou anys, els ulls blaus i els cabells negres; ell els duia tallats en forma de raspall i ella, amb una cua. Eren el fill i la filla del matrimoni que m'havia llogat una habitació en la seua casa. Una parella agradabilíssima, amb uns fills igualment amables, que em van ajudar tant com van poder a portar endavant els meus estudis. Gràcies a ells, em permetien assistir de tant en tant a alguna de les classes de l'escola. La majoria de les vegades, jo seia en l'últim banc i em limitava a escoltar en silenci, perquè no volia molestar.

Per cert, que a una escola com aquella no pot assistir qualsevol alumne, sinó només els xiquets que estan especialment dotats; és a dir, els que demostren una capacitat de desitjar extraordinàriament gran. Sí, ja sé que, normalment, tots els xiquets són capaços de desitjar amb cor i fetge tal cosa o tal altra; però en la majoria dels casos aquest desig només dura una miqueta i, de seguida, els xiquets obliden el tema. Per a poder assistir a l'escola de màgia, s'ha de ser capaç de desitjar les coses amb moltes ganes i amb moltíssima constància. I cal superar, abans, un examen.

A la classe que jo vaig conèixer assistien set alumnes, però ara no em posaré a presentar els

altres cinc, un per un, perquè em costaria molt de temps. Per cert que, com vaig comprovar més tard, el nombre d'alumnes sempre havia de ser senar i menor de deu; és a dir: com a mínim tres alumnes i com a màxim, nou. Si a les classes s'apuntaven més de nou xiquets, s'organitzava una altra classe; i si la xifra era parella, aleshores havien d'esperar que vinguera un alumne més. No vaig poder saber per què era així, però així era.

El professor era el senyor Rosamarí Silber, un home plenet i d'edat indefinida que duia damunt del nas unes ulleretes i, al cap, un barret de copa de color blau cel. Sovint, somreia burlescament i feia la impressió que no hi havia res al món que el poguera fer enfadar o traure de polleguera.

Quan va arribar a classe el primer dia, tots els alumnes estaven ja asseguts als seus llocs; jo, com he dit, en l'últim banc. El van rebre amb expectació i ell ens va saludar i va preguntar a cadascú el seu nom, més o menys com solen fer els mestres al nostre país. Després, va seure en una butaca d'orelles que hi havia al costat de la pissarra, va encreuar les mans sobre el ventre, va tancar els ulls i no va obrir la boca per res del món.

–Per favor, senyor Silber –va dir, d’una manera una miqueta impertinent, Mug, que ja començava a avorrir-se–, quan començarem a fer màgia?

Com que el professor continuava callat, va repetir la pregunta amb un to de veu encara més alt. El senyor Silber, aleshores, va obrir els ulls i es va quedar mirant-lo, pensatiu, a través dels vidres de les ulleretes. Després va somriure, satisfet, i va respondre:

–No cal que crides, fill meu, que no estic sord. Heu de tindre una miqueta de paciència, perquè, abans de res, us he d’explicar una cosa molt important i ara estic pensant com us ho diré.

Després d’un altre llarg silenci, el mestre va preguntar:

–De manera que tots heu vingut a l’escola perquè voleu aprendre a fer màgia, no és això? Conteu-me com ho heu imaginat...

Mali va alçar la mà i va dir:

–Jo he pensat que haurem d’aprendre de memòria moltes sentències i moltes fórmules; potser, també, alguns gestos i moviments que haurem de fer amb les mans...

–Probablement –va dir un altre xiquet–, també haurem d’aprendre a utilitzar un fum d’apa-

rells i d'andròmines: provetes químiques, o com es diguen, recipients especials...

–I plantes medicinals, pólvores i remeis –va afegir una xiqueta.

–I una vareta màgica! –va suggerir un altre alumne.

–O llibres amb escriptures secretes –va opinar un xiquet–, que només podrem entendre si en coneixem el truc.

–I una espasa màgica! –va exclamar Mug, entusiasmat.

–I, potser, una capa llarga i preciosa –va dir, somiadora, Mali–, de seda blava, amb unes estrelletes i un barret alt i acabat en punta...

–Tot això està molt bé –la va interrompre el senyor Silber–, però només són accessoris externs que per als uns poden ser molt importants i per als altres, gens. Necessitem una altra cosa que és molt més fàcil d'obtenir i molt més difícil, al mateix temps. Està dins vostre.

Tots van callar, desconcertats.

–Això que necessitem és la capacitat de desitjar –va continuar el senyor Silber–. Qui vulga fer màgia ha de saber dominar i aprofitar la seua capacitat de desitjar. Per això, abans de cap altra

cosa, hem d'aprendre quins són els nostres desitjos i com podem aprofitar-los.

Va fer una altra pausa, llarga, abans de continuar.

–En realitat, només necessitem conèixer de veritat els nostres desitjos, d'una manera oberta i sincera, perquè la resta podríem dir que caurà pel seu pes. Però no és tan fàcil, ni de molt, saber quins són de veritat els nostres desitjos.

–I què hem de conèixer? –volgué saber Mug–. Si jo vull alguna cosa és perquè la desitge de veritat. I de quina manera! Però només amb això no podem fer màgia, ni de bon tros.

–Precisament per això us he parlat, abans de res, dels desitjos autèntics –va explicar el senyor Silber–, perquè només els pot conèixer qui coneix la seua pròpia història.

–La seua pròpia història? –va preguntar Mali–. Vol dir que cada persona en té una?

–No, cada persona no –va respondre el professor, que va deixar escapar un profund sospir–, encara que ací, a Desiglàndia, no ens en podem queixar. Però fora d'ací, en el món quotidià, la majoria de la gent mai no viu la seua pròpia història. I, això, tampoc no ho consideren gens

important. Les coses que fan i les idees que tenen les podria fer i les podria tindre qualsevol altra persona. No és veritat? –va preguntar, dirigint-se directament a mi, que estava en l'últim banc.

Vaig assentir amb el cap i em vaig posar una miqueta roig, per la sorpresa.

–I per això –va reprendre el seu discurs el senyor Silber–, mai no senten la necessitat de descobrir els seus desitjos autèntics. La majoria de la gent només creu que sap què desitja. Aquest pensa, per exemple, que li agradaria ser un metge famós, o professor d'universitat, o ministre; però el seu desig autèntic, que ell no coneix en absolut, és ser un bon jardiner. L'altre creu que li agradaria ser ric i poderós, però el seu desig autèntic és ser pallasso en un circ. Molta gent creu, també, que desitja de veritat que tots els éssers humans visquen bé, que siguin feliços i estiguen sempre contents; voldrien que tots foren amables els uns amb els altres, que triomfara la veritat i regnara la pau al món... Molts d'ells se sorprendrien si conegueren els seus desitjos autèntics. Només creuen que desitgen tot això perquè els agradaria veure's ells mateixos com a persones virtuoses i bones. Però que els agrada no vol dir, necessària-

ment, que ho desitgen de veritat. Els seus desitjos autèntics es dirigeixen sovint a unes altres coses, completament diferents i, de vegades, fins i tot contràries. Per això mai no estan d'acord amb ells mateixos d'una manera real i sincera. I com que els desitjos aliens pertanyen a històries alienes, aquestes persones no viuen mai la seua pròpia història. I per això, naturalment, tampoc no poden fer màgia.

–Això vol dir –va preguntar Mali, incrèdula– que quan una persona està d'acord amb ella mateixa i coneix els seus desitjos autèntics ja sap fer màgia?

El senyor Silber va dir que sí.

–A voltes, ni tan sols cal fer res perquè s'acomplisquen els nostres desitjos. Tot cau pel seu pes, com us he dit.

Els xiquets es van quedar reflexionant durant uns segons i, després, Mug va preguntar:

–I vosté, senyor professor, sap fer màgia de veritat?

–Naturalment! –va respondre el senyor Silber, molt digne–. Si no, no seria el vostre professor. I us ensenyaré totes les coses que sé, perquè així ho desitge.

–I no podria –volgué saber Mali– fer-nos alguna demostració de la seua màgia? Només per divertir-nos, vull dir.

–Tot arribarà –va respondre el senyor Silber–, però en el seu moment. Ara, precisament, no tinc aquest desig.

Els xiquets van fer cara de decebuts.

–Però vosté ha fet alguna volta màgia de veritat? –volgué saber Mug, que tenia l’esperança d’escoltar, almenys, alguna història bonica.

–Ja ho crec que sí! –va respondre el senyor Silber–. He desitjat, per exemple, que tots vosaltres vinguéreu a la meua escola, i ara esteu tots ací.

–Home, sí... –va dir Mug, fent les paraules molt llargues, mentre intercanviava una mirada de complicitat amb la seua germana–. Però, i si no haguérem vingut?

El senyor Silber va moure el cap, somrient.

–El cas és que sí que heu vingut.

–Però això ho hem fet voluntàriament –van respondre tots els xiquets alhora.

–Silenci, per favor! Anem per parts –els va calmar el senyor Silber–. Per descomptat que si esteu ací és voluntàriament, perquè un bon mag sempre ha de respectar la voluntat de les

persones. Un bon mag no força mai cap comportament. El secret és que els vostres desitjos i els meus s'han complementat.

–Però, vol dir que no hi ha també mals desitjos i mals mags? –va preguntar Mali, preocupada.

El senyor Silber es va posar molt seriós.

–Has fet una pregunta molt important, estimada Mali. Tens tota la raó: també hi ha mags que no són bons; però això passa molt poques voltes perquè, també en el seu cas, haurien d'estar totalment i absolutament d'acord amb ells mateixos, encara que només siga per a fer mal... Un sentiment molt difícil d'aconseguir, perquè per a ser tan dolent, un mag no ha de voler a ningú, ni tan sols a ell mateix. I, a més, un mag dolent només té poder sobre les persones que no coneixen els seus propis desitjos i, per tant, no estan d'acord amb elles mateixes. Per això és tan important que us esforceu i que estúdieu amb interès, perquè fer màgia és una cosa molt seriosa... Fins i tot quan es fa només per divertir els espectadors. Espere que m'haja fet entendre.

Els xiquets reflexionaven en silenci, amb unes cares molt expressives.